Broj istisaka iznosi 16.000

God. II.

Br. 12.

Naša Gospa Lurdska

Mjesečno ilustrirano glasilo
Majke Božje Lurdske,
BLAGOSLOVLJENO
OD SV. OCA PAPE, PIJA X,

„Po Mariji k Isusu!“

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

Kat. tiskovno društvo. Rijeka. 1909.

Preko dvije tisuće u par dana.

Sretni smo, da je oduševljenje i ljubav, kojom je hrvatski narod primio našu knjigu: *«Sa Jadrana do Gave»* prekoračila svako očekivanje.

U ovo kratko vrijeme što je ugledala svijetlo, raspačala se preko **2000** istisaka.

Još je sveudilj sa svih strana traže i to ne samo po 1-3-5 komada, nego obično po 10-20-50 čak i 100....

Većim dijelom su se za nju zauzeli naši povjerenici, no osobito vrijedni lurdski hodočasnici. Njih se dosada javilo kojih pedesetak. «Ali gdje su ostali?» — upitao me pred 3 dana daroviti i neumorni *Cetinski mlinar*.

I doista od 400 hodočasnika moralo ih se bar polovina javiti pripravnih, da raspačavaju knjigu, u kojoj je tako vjerno, slikovito, tačno iskreno opisano naše putovanje, naši doživljaji, naši neizbrisivi utisci u Marijinu Gradu.

Željno dakle očekujemo ostalih 350 hodočasnika da se raspačavanjem divne ove spomen-knjige oduže miloj Gospi, koju su tako ugodno, milo i srdačno pozdravljali u Lurdu sa onim zvučnim: *«Zdravo, zdravo, zdravo Marijo!*

Svi, koji su knjigu primili ostali su njome van redno zadovoljni.

Evo nekoliko dokaza.

Iz Hercegovca (Hrvatska) piše nam odlični rav. učitelj, M. Šiler: «Deset istisaka *«Sa Jadrana do Gave»* raspačao sam u tren oka. Od svega srca čestitam preč. Ocu Provincijalu, cijelom samostanu, a osobito piscu knjige radi njezine sjajne opreme i krasnoga sadržaja...»

Iz Zadra nam doslovce piše neumorni sin velikog Asiškoga Siromaha — O. Hugolin: »Primio sam Vašu divnu knjigu *«Sa J. do Gave.»* — Knjiga me je upravo zadivila sa svakoga gledišta. Vanjština i cijela oprema knjižice tako je dotjerana, da ne znam bili se moglo naći ljepše knjige u Hrvatskoj književnosti...»

Godina II. RIJEKA, dne 1. prosinca 1909. Br. 12

NAŠA GOSPA LURDSKA

Urednik i izdavatelj: O. Bernardin Škrivanić, Provincijal.

OH, BEZGRJEŠNA!...

Napisao: Cetinski mlinar.

JUTA je zima zavladala, pa je duh i tijelo osjeća.

Ne vidiš zar, kako gusta mogla obzor zastira?... Tamno je nebo, zastrto oblacima, oštar zrak, smrzla se zemlja. Izginulo mirisavo cvijeće... ali ne, jer ostaje još evo bajna zimska ruža, koja i onda, kad svaki prirodni čar gine, ona, sama ona još nas ne ostavlja, još nas svojim čarom i miloduhom tješi i veseli.

I ti, o divna Ženo bez grijeha začeta, nijesi zar bajna ruža Istoka, koja cvjetaš u domaji angjela, mirišeš djevičanstvom i rajem, čišća voda bistrog Jordana, bjelja snijega nebotičnog gorja.

Prospi dakle blagotvorni svoj miris mutnim obzorjem našim; razgali tmine; protjeraj grijeh, što se ne usudi, da te okalja; daruj krjeposti, kojih si puna bila.

Gledaj kakovom te željom pogledi naši traže, željni da te razume, da te proniknu u dubine! Oj, otkrij nam svu moć svoju, pokaži nam svu blagost, ukaži svu božansku ljepotu tvoju!

Gledaj, o Zrcalo bez ljage, kakovom željom žarkom oči su naše k tebi upravljene, te usliši nas! Pomozi nam u borbi groznoj i burnoj, u borbi protiv vraga i pakla. Daruj nam samo mrvičak neizmjerne čistoće tvoje!...

Pomozi „lijepa“ Gospo crkvi svetoj, pohiti u pomoć dragoj Hrvatskoj, svima se pokaži majkom o mila, o slatka Djevice, bez grijeha Začeta Marijo!

Došašće.

Vrijeme je da se od sna prenemo, — *dovikuje nam sv. apoštol Pavao, na početku ovoga svetoga vremena, koje se zove* **došašće** *ili* **advent.** *Došašće znači dolazak ili ono vrijeme, kada su očekivali Spasitelja svi narodi, a osobito izabrani narod.*

Došašće traje četiri tjedna, te nas tîme sjeća na one četiri tisuće godina, kada je izabrani narod čeznuo za Spasiteljem. **Neka rose nebesa odozgor i oblaci neka dažde Pravednika, neka se otvori zemlja i porodi Spasitelja,** — *tako su vapili i uzdisali sinovi Izraelovi za obećanim Spasiteljem. Crkva sada istim riječima čezne svaki dan — poput odabranoga naroda — za Spasiteljem, te opominje vjernike, da se što dostojnije priprave za blagdan njegova dolaska na zemlju t. j.* **Božić.** *Stoga i mi kao vjerni sinovi sv. Crkve poslušajmo dragovoljno riječi, koje na nas upravlja.* **Vrijeme je da se od sna prenemo, jer je bliže naš spas, nego što vjerovasmo; noć je odmakla, a dan se približio; odbacimo dakle djela tmine i obucimo oružje svjetlosti, kao što po danu pristojno hodimo.** *Ovim riječima sv. Pavla, opominje nas Crkva, da se približava naše spasenje, te da stoga već jednoć odbacimo okove grijeha i obučemo odijelo milosti, koje se po sv. sakramentima zadobiva.*

Budući da je već Krist došao na svijet, te nas sve svojom dragocjenom krvlju otkupio, to nas Crkva sada ujedno pripravlja na drugi dolazak Kristov na sudnji dan, kada će doći u slavi Oca svoga nebeskoga, da sudi žive i mrtve. Okoristimo se dakle i mi opomenama sv. Crkve, te se dostojno pripravimo za drugi dolazak Kristov, da mognemo od njega čuti utješne riječi: **„Dogjite blagoslovljeni od Oca, primite kraljevstvo, koje vam je pripravljeno od postanka svijeta!“**

A.

„Ja sam Bezgrješno Začeće“.

ALEKO.... daleko od svoga doma — od svojih milih, klečao sam sretan i blažen na onom svetom tlu, gdje je pred malo više od pedeset godina klečala ponizna pastirica, klečao udubljen u molitvi od dva do tri sata iza ponoći!...

Uzvišenog li časa za me!... Bacio sam svoj pogled na Marijin, kip, koji rasvijetljen plamenom gorućih svijeća još se bolje bijelio u crnoj izdubini Masabjelske hridi!.... »*Ja sam Bezgriješno Začeće*«, sjaji se oko Njezine glave!...

Klečao sam i molio, dok se moja pamet zabavljala raznim zgodama! Pred očima mi bio stari zavjet — prvi vjekovi kršćanstva. — Pred očima mi bio dom — i domovina moja, pred očima stanje nevoljne Francuske — prosvijetljene Evrope — čitavi ljudski rod!....

Sjetio sam se u tom sretnom času sreće i uživanja praroditelja u raju zemaljskom prije grijeha, sjetio sam se neposlušnosti njihove — sjetio sam se riječi Svemogućeg Storitelja zmiji: Neprijateljstvo ću postaviti izmedj tebe i žene — izmedj ploda tvoga i ploda njezina — Ona će satrti tvoju glavu! Pred očima mi bile junakinje starog zavjeta.... čista Suzana.... junačka Debara.... odvažna Judita.... plemenita Estera! Sve je to poput magle izčezavalo pred mojim očima, dok se ne zaustavih u času, kad se porodila Marija. Ali Ona je kao svako drugo dijete.... Ponizna i skromna.... Ali u poniznosti i skromnosti zavolio ju nebeski Otac i Ona je začela i porodila Spasitelja svijeta!... Da Ona je začela i porodila Spasitelja svijeta, jer su Njezine kreposti neizmjerne i nedokučive; jer Njezina svetost prelazi svetost sviju, Ona je čista i nevina, ona lijepa i krasna satrla zmijinu glavu, ali zar je mogla samo i jedan trenutak na njoj počivati ljaga istočnog grijeha? Nipošto nè i zato sveta crkva o njoj pjeva: „*Istočne ljage nije u tebi*“! Marija jest bez grijeha Istočnog Začeta, a kao takva stajala je preda mnom.

Pred očima mi čitavi ljudski rod — pred očima mi prvi vjekovi kršćanstva, u kojima se divim odvažnosti Mučenika, samoprijegoru Zapovjednika, nevinosti i čistoći Djevice! A danas? Vjera je malaksala, nehaj vjerski vlada, a što je od nevinosti i čistoće?....

Pred očima mi prošlost mog naroda!... Pak to je onaj junački narod, koji je jurio u boj proti

nevjeri, — proti polumjeseca uz geslo: „*Za krst časni i slobodu zlatnu*“! A danas? Taj isti narod — ali ne taj isti, već njegovi odmetnici uz geslo: — „*U nevjeru i pokvarenost*» u sunovrat svakom zlu, bore se proti vjeri, crkvi i Krstu! — Oh Marijo oprosti; bore se proti tebi — bore se proti Tvojoj nevinosti!....

Plakao sam i vrućom molitvom molio Mariju bez grijeha začetu, da spasi svijet, a navlastito da spasi moj narod i domovinu, da spasi moju milu Hrvatsku zemlju. Molio sam da Ona bude majkom, odvjetnicom tog mog potištenog naroda!.... Projurilo je u čas vrijeme.... tri su već sata.... opomenuše me osobe moje skupine!.... Moradoh ustati.... Ustadoh, ali još sam bacio svoj pogled na Mariju! One njezine usne su mi nešto šaptale. A šta? Marijinu moć i zaštitu!.... Ja se odalečih od Marijine Špilje.... ali iza sat ispod njezinog kipa.

Pak i sada istu molitvu Mariji upravljam, a uz tu molitvu još jednu: Marijo! Štiti — brani — uzdrži Red, što se borio na Tvoju slavu! Marijo! Štiti — brani — uzdrži Red prigodom sedamstogodišnjicu njegovog utemeljenja! Marijo! Štiti — brani — *uzdrži Red sviju Franjinih sinova!...*

T. FRANJEVAC.

Smiješak prečiste Djevice Lurdske.

D OGAGJAJ, koji ćemo ovdje našim čitateljima navesti, ispripovjedio nam je jedan učeni i kreposni svećenik u Lurdu. Taj ga je časni svećenik čuo od samoga onoga, kojega se i tiče; naime od grofa Brisarda. Evo, kako se sve to razvilo:

— Nalazio sam se u Kotrè (glasovite toplice nedaleko od Lurda), kad je skoro sav svijet govorio o prikazanjima. Dakako, da sam ja spadao u broj

onih, koji su ruglu izvrgavali ukazanja Masabjelska, jer nijesam vjerovao ni u samoga Boga, a kamo li u pripovijedanja četrnaestogodišnje djevojčice.

Budući da sam čitao u novinama, da je Bernardica, dne 16. srpnja imala vigjenje i da joj se Bl. Djevica smiješila — odlučim da otidem u Lurd i dobro opsujem djevojče, što tako bezobzirce laže. Dogjem u Lurd i uputim se ravno k obitelji Subirú. Na vratima od kuće susretnem Bernardicu, koja je taj čas krpala nekake crne bječve. Djevojčica mi se pričini vrlo jednostavna: njezini su potezi na licu odavali neku milinu. Na moju mi molbu Bernardica ispripovjedi svoja vigjenja sigurnošću i priprostotom, koja me se duboko dojmila.

— No, reci mi, drago dijete, — rekoh joj — kako se smiješi ta tvoja «lijepa» Gospa?

Nejaka me pastirica nekako začugjeno pogleda, a zatim će:

— Oh! gospodine, trebalo bi sići s neba, da čovjek to pokaže!...

— Bili ti ipak meni pokazala oponašajući tvoju «lijepu» Gospogju, kako se ona smiješi? Ja sam bezvjerac, te ne vjerujem u tvoja vigjenja».

Lice djevojčino prikrije neka tuga, pa će mi otvoreno strogim glasom:

— Tada, vi gospodine, mislite, da ja lažem?

Taj čas sam osjetio, da sam razoružan, svladan, osvojen. — Ne, Bernardica nije lagala... To je čitavo njezino biće odavalo. Skoro da se nijesam bacio pred nju na koljena, te je zamolio za oproštenje.

— Budući da ste vi nevjernik — odgovori ona — evo me pripravnom, da vam pokažem, kako izgleda presveta Djevica, kad joj smiješak titra na licu.

Djevojčica se lagano podigne, sklopi ruke, a na usnama joj zatitra smiješak, kakova sigurno nijesu poznavale usne smrtnika. Opazio sam na njoj neki čudnovati odsjev, koji me zanio. Ona se megjutim još smiješila, očima uprtim prema nebu. Ja sam se pred njom nalazio na koljenima, čvrsto uvjeren, da sam vidio smiješak Djevičin na licu presretne Videće.

Od tada u dno duše svoje nosim uvijek ovu nebesku uspomenu.

Ona je osušila mnogo suza. Izgubio sam svoju suprugu i svoje dvije kćeri, a meni se uza sve to čini, da nijesam sam.

Ja živim o uspomeni smiješka neporočne Djevice.

Tako neprestano govore svi oni, koji su bili tako sretni, te poljubili zemlju, koju je Bl. Djevica svojim posjetom posvetila. Takove misli i izraze danomice nalazimo u listovima, što nam ih mili naši hodočasnici upravljaju.

A drukčije napokon i ne može da bude, ta zašto je «lijepa» Gospa upravila čitavome kršćanstvu onaj mili majčin poziv: «*Hoću, da mi ovdje narod dolazi u procesiji*» — ako ne zato, da svačije srce, svačiju dušu, koja se odazove njezinu pozivu, napuni utjehom, radosti, zadovoljstvom i mirom?...

V.

F. DOLIĆ, Hrvat-hodočasnik,
koji je proboravio u Lurdu puna 2 mjeseca.

BERNARDICA.

U posljednjem smo broju «*Naše Gospe Lurdske*» javili, da je u Neveru po naredbi biskupskoga povjerenstva bio otkriven grob presretne Djevičine miljenice Bernardice Subirù, i da je tijelo nagjeno čitavo i *sasvim neoštećeno i sačuvano.* Bernardica je — kako je svima poznato — preminula god. 1879., dakle prije trideset godina.

Nije nam na umu, da pretečemo sud sv. Crkve, koja jedina ima vlast, da izriče svoj sud o čudesima; ne mislimo, da je sačuvanje od raspadnuća u grobu siguran i nepogrješiv znak svetosti, ali držimo, da se ne ćemo prevariti, kad ustvrdimo, da ćemo nevinu Pirenejsku Pastiricu u nedalekoj budućnosti štovati na oltarima.

Nije li zar čitavo žiće Bernardičino u svojoj jednostavnosti puno divnih krjeposti i krasnih plodova potpune kršćanske i redovničke savršenosti? Njekoliko godina iza prikazanja preodabrana Vjesnica Nebeske Kraljice reče posljednji zbogom svojim milim roditeljima, svojem divnom rodnom kraju, da će se posvema posvetiti Isusu i Mariji. Ona se zatvori med samostanske zidine i preostali je njezin život tekao u zabitnosti i tišini, u pokori i molitvi. Ne živući više, nego za nebo, udaljena od svega onoga, što bi je moglo podsjećati na velebno djelo, što je izvela u svojoj mladosti — njoj više nije bilo poznato, što je nastalo od nekada puste i tamne Spilje. Nikad kasnije nije čula pripovijedati ma bilo koga o veličajnim prizorima, kojima je Lurd postao pozorište, nikad nije čula opisivanje onih ganutljivih ozdravljenja, koja je njezina «lijepa» Gospa tvorila na molitve hodočasnika.

Kad je jedanput dovršila želje i zapovijedi Marijine, ona nije čeznula za drugim, nego da što brižljivije sačuva tajne, koje joj je mila Gospa povjerila. Isusu i Mariji će jedino odsele nevina kći Subiruova povjeravati svoje misli, njima jedinima otkrivati svoje želje i potrebe.

Svijet više ne će slušati izlijeve njezina srca i njegove hvale ne će dopirati do ušiju vjerne redovnice, čija je jedino čežnja i pohlepa, da ostane sve to više nepoznata i da se što više ponizi pred Bogom i ljudima.

Ima li išta na svijetu većega, uzvišenijega, veličanstvenijega od ove posvemašnje poniznosti, ove

Bernardica redovnica u Neveru.

potpune zaboravi na samu sebe, ovoga neprestanoga mrtenja duše, koja je u svojoj mladosti bila dionica tako velikih i rijetkih odlika i milosti?

Gospodin, koji je obećao, da će uzvisiti one, koji se ponize — ne će li zar proslaviti jednoga dana

pred svijetom onu, koja je za čitava svoga života jedino tražila, kako da ostane u zaboravi?

Još jednom velimo, da jedino sv. crkvi pripada vlast, da dijeli časti i da podiže velike službenike Božje, ali uza sve to Crkva nam ne zabranjuje, da se molimo, da upravljamo Nebu molbe, e da što prije budu proslavljene one duše, koje su u svijetu ostavile ugodni miomiris svetosti.

Bernardica pak spada med broj tih duša, pa se možemo nadati, da će crkveni sud biskupije Neverske sigurno otkrivati u njezinome životopisu, što će pospješiti dan proglašenja blažene nevine Lurdske Pastirice.

Već nekoji listovi navode više takovih dogagjaja, no mi ovdje iznosimo samo jedan.

Zbilo se to nekoliko vremena prije smrti Bernardičine, koja se — kako naši vjerni čitatelji znaju — u redu zvala sestra Marija Bernarda.

Majka nekoga teško bolesnoga djeteta na nogama od 4 god. uzalud je hodočastila u Lurd: dijete pred Spiljom ukazanja ne očutje nikakove polakšice. Po nadahnuću, koga nikako nije mogla izbiti iz glave, dogje ona u Never k Bernardici čvrsto uvjerena, da će joj dijete, ako ga samo Vjesnica nebeske Djevice uzme u ruke, sigurno ozdraviti.

Sva zaokupljena ovom misli otkrije jestarješici samostana, koja spočetka nikako ne htjede na molbe pristati. Ne, ne, ja ne smijem tu želju otkriti Bernardici, to bi značilo njoj otkriti sve, što se u Lurdu zbiva, a toga ja ne smijem učiniti. Ganuta ipak usrdnim molbama gospogje, poglavarica se časak sabere, pa će najedanput: „Neka vam bude! Pristajem na Vašu želju, ali uz uvjet, da sestra Marija Bernarda ništa ne sazna o stanju djeteta». Majka joj obeća rekavši, da je to tim lakše, što dijete izgleda u licu vrlo dobro i ni izdaleka ne odaje, da bi bilo bolesno. Otare si suze, te sa poglavaricom sigje u vrt, gdje se Bernardica šetala.

Kad ju je ova opazila, htjede ostaviti vrt, ali je starješica pozove, te joj reče, da mora na samo da govori sa gospogjom, koja je prati. No da budemo slobodnije uzmite Vi dijete gospogje u naručaj, te ga brižljivo pripazite — reče Ona Bernardici. Tako bi učinjeno.

Ali ne progje časak vremena, dijete se počne uznemirivati i uzrujavati pokazujući time, da bi htjelo k majci. Časna ga sestra htjela umiriti, ali uzalud. Naskoro se tako poče buniti i komešati, da joj pobjegne iz naručaja, skoči na zemlju, te stade bježati prema majci. Njegove su se noge bile učvrstile, razriješile, ono je bilo posvema zdravo.

Nekako posramljena sestra se Marija Bernarda približi poglavarnici, da se ispriča, što je tako slabo čuvala dijete,

koje je bilo povjereno njezinoj skrbi. Ne pazeći starješica na silno uzbugjenje presretne majke, otpusti naglo kreposnu redovnicu, dok je iza nje stoput usrećena majka i nehotice vikala: „Nijesam li vam, časna majka, rekla?“...

Dao dakle dragi Bog, da se uz ostale molitve, uzdahe i vapaje, kojima lurdski hodočasnici pozdravljaju presvetu Djevicu, odjekne što prije i ovaj: Sveta Bernardice, Vjesnice Neporočne Djevice moli za nas! VALSORIM.

Obraćenje pjevačice.

Jedna od najglasovitijih pjevačica na svijetu, **gospogjica Mary Gardner,** sprema se na prijelaz s protestantizma na katolicizam. Ta je vijest u Parizu pobudila silno zanimanje, te novinarski izvjestitelji nastojahu da od same glasovite pjevačice saznadu, što je u tome istinito. Gospodična Gardner izjavila je, da sada prima obuku u katekizmu, a silno se veseli, što će doskora moći pristupiti k stolu Gospodnjemu. Jedan zastupnik «Tempsa» upitao ju je, da li se ne boji ispovjedaonice. «Baš ni najmanje», odvratila mu obraćenica, «pače mi se čini vrlo dobro i lijepo, da smijem svoje grijehe, kojih na sreću baš nemam tako mnogo, reći šutljivome svećeniku, zastupniku Božjemu, pojedince, a iza iskrena pokajanja da smijem reći, da sam ih se riješila». Na pitanje, što ju je privuklo kat. vjeri, odvratila je Gardner, da je k ovoj religiji privlači naprosto sve, jer to je doista, veli ona, taka vjera, koja bludeće srce i misaonu ćud mora da osvoji. «*Moj će sav život biti sada mnogo ljepši*», nastavila je pjevačica oduševljeno, *jer sam našla mir duši svojoj*». Još prije nego je ostaviše novinari, upitaše je, da li je istina, da će ona sad poći u samostan. «O ne», odgovorila im Gardner, ja ne ću u samostan, jer za to nemam u sebi zvanja. Katolička vjera nije nikakova zaprijeka za to, da ostanem na daskama. *Prava umjetnost i pobožna vjera ne isključuju se.*

Već je u Parizu dok sam hodila k sv. Misi, na mene vanredno spasonosno djelovalo kat. bogoslužje.

Ali me je istom ovo u Italiji, kamo sam se bila uputila u automobilu, posvema začaralo i zanijelo. Tamo dolje ima divnih crkvi. Kad čovjek klekne u tim veličajnim hramovima, osjeća neku neizrecivu utjehu, nešto što ga zanosi, oplemenjuje, jači. Osim toga sam se uvjerila, kako kat. vjera vanredno spasonosno djeluje na narod, na puk. Koliko bi se više zločina zbivalo, kad ne bi crkva katolička po svojim službenicima unosila med narod svoju veličajnu nauku o ljubavi, smilovanju i oproštenju!»

Kako naši čitatelji vide gospodična Gardner više cijeni vjeru katoličku, nego li mnogi kršćani, a s mnogo većom ljubavi i poštovanjem govori o sv. Ispovijedi i svećenicima, nego li Slobodna Riječ — Riječki Novi List — Pučka Sloboda i Pokret, koji je osobito ovo posljednje vrijeme upravo sotonskim bjesnilom navalio na toli uzvišeni sakramenat u crkvi katoličkoj — sv. Ispovijed.

Povijest Lurdskih Prikazanja.

NASTAVAK.

XIX.

Osamnaesto ukazanje. Posljednji zbogom Bl. Djevice svojoj miljenici nevinoj Bernardici.

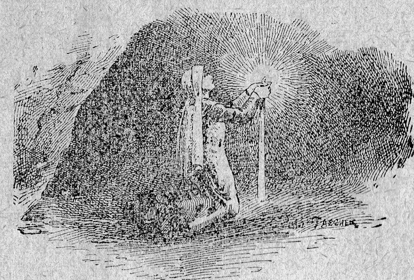

RETNI i veseli, što Kraljica neba odobravala njihovo mjesto, da očituje svijetu svoje Ime, Lurdski su gragjani velikom radošću obavili svoje Uskrsne kršćanske dužnosti. Dok su tako njezini sugragjani uz srdačno veselje i živom vjerom pristupali k Stolu Gospodnjem, da se okrijepe kruhom Angjeoskim, zar da samo Bernardica, koja još ne bijaše primila Presvetoga Tijela ne oćuti i ne okusi nikakve radosti uzvišenih Blagdana Uskrsnuća? Srce prečiste Djevice nije toga mo-

glo dopustiti i u srijedu dne 7. travnja, mi nalazimo Bernardicu kod Špilje gdje obasjana svijetlom svoje božanstvene Prikaze, motri svoju dragu Gospu.

Neki liječnik imenom Dozù, prisustvovao je i opisao to Prikazanje; čujmo dakle što on o tome pripovijeda:

„Bernardica je klečala i s velikim žarom molila krunicu koju je imala u ljevici, dok je u desnoj držala upaljenu svijeću. Kad se počela kao obično po koljenima uspinjati prema Špilji, za časak se zaustavila, primaknula desnu ruku ljevoj i podmetnula plamen debele svijeće pod prste ove ruke, koji su bili toliko razmaknuti jedan od drugoga, da je plamen lako mogao izmegju njih suknjati. Isti je čas dosta jaki vjetrić potpirivao plamen, koji ju je lizao. Začugjen nad tim neobičnim prizorom, nijesam dao nikome, da tome učini kraj. Uzeo sam u ruke uru i mogao sam lako promatrati taj prizor jedno četvrt sata".

Prestala je moliti i na njezinom licu nestalo preobraženja. Bernardica je ustala i htjela se već udaljiti od Spilje. Zaustavio sam je za časak i zamolio sam je, da mi pokaže lijevu ruku, koju sam najpomnije istražio. Našao nijesam nigdje ni najmanjega traga opeklini.

Nato sam se obratio na osobu, koja je bila uzela svijeću i zamolio sam ja da opet užge i meni je dade. Odmah sam plamen svijeće višeput jedno za drugim podmetnuo pod lijevu ruku Bernardičinu, koja ju je vrlo hitro uklonila govoreći: Opekli ste me!

Taj dogogjaj pripovijedam, kako sam ga vidio. To su sasvim dobro opazile takogjer mnoge osobe, koje su stojale blizu Bernardice, kako i ja; kazujem ga onako, kako se je dogodio, a ne tumačim ga.

Rastumačiti ga nije drukčije moguće, ako ne samo tako da priznamo, da je ovo bio prst Božji. Te smetnimo s uma, da se to u ostalom više put dogodilo.

Gospodična Estrade vidjela je taj isti prizor koncem veljače. Prsti su Videće počivali na plamenu svijeće. Kad su to prisutni opazili, protrnuli su, a gospodična Estrade, nije se mogla uzdržati, da ne zaviče: Ta uzmite djetetu svijeću; zar ne vidite, da će se opeći? Nu gle čuda: djevojčica nije se opekla! Pazimo dobro! Ne velimo samo, da Bernardica nije osjetila plamena; mi velimo da je plamen nije ni opržio. Nervozno stanje može učiniti, da čovjek ništa ne ćuti. Ne može pak učiniti toga, da se meso ne sažge, kad ga se plamen dotiče i obavija ga.

Mnoge su pokuse pravili liječnici sa živčano — bolesnima. Uzalud su izabirali najčudnovatije osobe izmegju svojih

bolesnika; nijednome od njih nije pošlo još za rukom, da takova šta proizvede.

Narav zahtijeva, da oganj sažge kožu, meso, dapače i kosti, kad ih zahvati, pa ćutio sad dotičnik oganj ili ne. Mrtvo truplo ne osjeća ništa. Pa ipak se mora pokoriti sili ognja, koji ga proždire i pretvara u pepeo.

* * *

ZIMA je g. 1858. već bila minula i ugodno je zelenilo već pokrivalo doline i polja kod snjegovitih Pireneja. Svibanj — mjesec Marijin — sa svojim cvijećem, svojim toplim sunčanim zrakama, svojim miomirisom, pjevuckanjem veselih ptica privlačio je danomice na hiljade pobožnih hodočasnika, koji su u velikom broju hrlili prema Djevičinoj Špilji. Toga se mjeseca, koji pobugjuje tolike osjećaje ljubavi i harnosti u srcima vjernih štovatelja Marijinih, Bernardica pripravljala na prvu sv. Pričest, koju doista obavi dne 3. lipnja na Tijelovo. Evo, na koji način Lurdski župnik g. Pejramal, javlja taj dogogjaj svome biskupu:

«Jučer je Bernardica obavila prvu sv. Pričest. Vidjelo se, da je duboko prožeta velebnošću čina, koji je obavljala. Za vrijeme duhovnih vježbi, koje sam naložio da moraju obaviti svi prvopričesnici, njezino je ponašanje i sabranost bila takova, da se bolje ne može niti zaželjeti».

Lurdski su gragjani danas očekivali, da će biti zanesena kao za vrijeme prikazanja, ali se ne zbude upravo ništa osobita. Bernardica je u kapelici sestara milosrdnica sklopljenih ruku, sva zadubena i sabrana, stupila pred oltar i primila svoga miloga Isusa u svoje djevičansko srce, te se povratila, a da se na njoj nije opazio nikakav vanredni znak, osim što je primila svoga Boga i Spasitelja».

Sestra gospodina Estrada, koju je Bernardica tih dana pohodila, zapita je: «Reci mi, Bernardice, kad si se osjećala sretnijom, ili onda, kada ti se Gospa prikazivala, ili kad si primila u svoje srce presveto Tijelo Isusovo? — Djevojčica ostade za par

časaka zamišljena ne znajući, što da odgovori, a tad reče: «Ne znam... Te se stvari ne mogu prispodabljati, one si naliče. Ja samo znam, da sam se nalazila sretnom u jednom i u drugom slučaju».

Djelo je megjutim Presvete Djevice nailazilo na sve veće poteškoće. Regbi da je pakao sve poduzeo i pokušao, samo da ga uništi. I za čudo do toga je bilo došlo, da je vlada bila dala ograditi Špilju i pod kaznom globe zabranila ulaz u nju. Kad se sve ovo zbivalo i kad se regbi sve bilo urotilo proti djelu bl. Djevice, ona sigje sa nebeskih visina, te se posljednji put prikaže svojoj miljenici Bernardici. Bilo je to dne 16. srpnja, na blagdan Gospe od Karmela.

Mila je naša Bernardica toga dana primila sv. Pričest i pod veče, dok je molila u župnoj crkvi, osjeti u svome srcu obični nutarnji glas, koji ju je neodoljivom silom pozivao k Špilji. Odmah poletje, da obavijesti o tome ukućane. Tetka se Lucija ponudi, da će je pratiti. Ovaj se put nije mogla približiti k Špilji, nego prijegje na drugu stranu Gave te se zaustaviše naprotiv Spilje.

Bernardica poklekne i uprijevši oči u Špilju započe sv. krunicu. U isti čas lice joj zasja a duša joj se napuni neizrecivom radošću.

«Eno je! Eno je! Ona nam se smiješi, te nas iza ogradâ pozdravlja!»

Tada joj se približi neka žena te joj pruži zapaljenu svijeću. Na taj je način čovjek još bolje mogao vidjeti angjeosko lice Bernardičino, na kojem su se odrazivale sve ljepote i miline nebeske. Činilo se, kao da se djevojčica hoće odijeliti od ove zemlje i poletjeti u naručaj svoje mile Gospe.

Čas je bio nadošao, kad je bl. Djevica morala ostaviti Špilju, a da se više nikad vidljivo ne prikaže. Kako da ta ljubezna Majka pripravi svoju miljenicu na teški rastanak, koji je imao uslijediti? Što, zar da joj reče posljednji zbogom i upravi riječi, koje bi je utješile? Ili će joj možda reći, da će u borbama i nevoljama života biti uza nju te je štititi? Ništa od svega toga. Neporočna je Djevica

za čitavo vrijeme stajala pred njom smiješeći se, a da joj ni riječce nije progovorila.

. . . .

Sunce je već bilo na zapadu, a suton je već počeo rasprostirati svoja krila nad kotlinom Lurdskom, Neokaljana Djevica baci posljednji svoj pogled pun blaženstva, sreće, miline i ljubavi na svoju skromnu Vjesnicu, a tad je nestade.

Ovo je prikazanje potrajalo četvrt sata. Iza ovoga prikazanja Bernardica reče, da joj se Gospa nikad nije pričinila tako lijepom, — možda zato, jer je to bio prvi i posljednji put, što ju je vidjela, iza kako se nahranila Kruhom Angjeoskim. Kad je netko zapita, kako je mogla vidjeti Gospu sa druge strane Gave i iza ograda, odgovori: *«Ja u onaj čas nijesam vidjela niti Gave niti ograda te mi se činilo, da nijesam ni zeru više odaljena od Gospe nego li onda, kad sam klečala pred Spiljom».*

Kad bi se pak koji čudio, što Bernardica ne plače, jer više ne će vidjeti svoju Gospu, odgovorila bi djetinjom prostodušnosti:

«Ali mi nije Gospa rekla, da ja više ne ću vidjeti!»

Više je nije vidjela na zemlji, kako je to sama priznala nekoliko dana prije svoje smrti, ali je onaj mili, ljubezni pogled Gospin bio tako nježan i drag, te se činilo, kao da joj je rekla: *Do vidova u nebu!*

Bili vjerovali u Lurdska čudesa?...

A svojoj konferenci, što je držao doktor Boissearine u Bordo-u opisao nam je slijedeći dogadjaj:

Nikada ne ću zaboraviti *Gospodina Gargama,* putujućeg poštanskog pouzdanika na pruzi Bordeaux-Paris.

Gargam bijaše otputovao iz Bordeauxa u večer 19. prosinca, sa brzim vlakom.

Željeznički stroj bijaše u lošem stanju, pak je stoga vlak imao veliko zakašnjenje.

Vlak „express“ iz Bordeauxa udari u brzi vlak, koji bijaše ostavio postaju Angonlésku o ponoći.

Željeznički vagoni ostadoše malne smrvljeni: Gargam bude bačen u daljinu od 18 metara u jednu izdubinu, pak ga nijesu mogli naći nego tekar slijedećeg dana i to u najgroznijem stanju.

Bijaše sav pokriven snijegom.

Prenešen u Angonlemsku bolnicu, ne dodje k svijesti sve do prvog siječnja.

Nije mogao primati nikakve hrane, već su mu morali podavati istu na umjetni način.

Bijaše sav uzet (paraliziran). Žine se rane otvoriše; njegove se nogo pokriše gnjilim ranama.

Gargam u tom bijednom stanju čekao skoru smrt. Bijaše u najljepšim svojim godinama, te nije prelazio trideset i prvu.

Strašne su bile muke i boli što ih je čutio, tim strašnije i jače što ga nije hrabrila i jačala, krijepila i sokobila sveta vjera.

Petnaest dana kašnje Gargam je prenešen u tom bijednom stanju u Lurđ i to na tvrdoj nosiljci, jer je njegovo tijelo bilo izgubilo svaku gibljivost. Dolazeć u Lurd njegova plemenita majka milim će mu glasom:

Gabrijel Gargam.

— «Gledaj, sinko, ovaj križ, pomoli se ponizno i vruće!» Gargamu nijesu te riječi išle po ćudi pak okrene neharno svoju glavu; ostade suhoparam i hladan na sve ono što se oko njega zbivalo.

Ali u čas, dok bijaše izpred čudotvorne špilje, i kad je njegova majka vruće molila, oćuti jako i tajinstveno čustvo što mu zaokupi srce. On uzvjerova!...

Po odvjetovanju Marije neokaljane Pirenjske Djevice on zadobije vjeru, a Isus prisutan u Presvetom Oltarskom Sakramentu povrati mu toli zu-

djeno zdravlje baš u času, kad je Presveta Hostija bila pred njim.

Iznenada se podiže pada iznova na svoju nesiljku, iznova se podiže te sjedi, moli da mu se pomogne, ustaje i hoće da slijedi Presveti Sakramenat.

Gargam podpuno ozdravljen iza punih 20 mjeseci što je ležao u bolnici, ulazi odjeven novim odjelom u hitnji kupljenim praćen od svoje majke, čiju je radost nemoguće opisati ulazi u liječnički ured za konstatacije.

On ne ćuti nikakve boli, njegove su rane sasvim zacijeljene, zaraštene.

Više od 50 liječnika njega opažuju, pregledavaju ispituju pak svi potvrdjuju podpuno ozdravljenje.

Ganuća uzhićenog množtva koje je to čudo na svoje oči vidjelo, nije bilo moguće opisati.

Devet je punih godina minulo od toga sjajnoga čuda, toga nepobitnoga dokaza moćnoga Marijina zagovora.

Je li se strašna bolest gosp. Gargama povratila?

Nije!

Svake godine taj novovijeki Lazar hrli u mjesecu kolovozu pred mili kip bl. Djevice da skupa sa ostalim ozdravljenicima iskaže svoju duboku harnost, žarku ljubav i vječnu vjernost Onoj, čijim je zagovoru otet iz zagrljaja rane smrti.

Kad čovjek čita takova ozdravljenja, takove dokaze Božje moći ne može, a da ne usklikne: *«Tu je prst Božji! U Lurdu je čudo na dnevnome redu!»*

Kako će nam gospoda slobodoumnjaci rastumačiti ovaj slučaj?

„L'Avvenire d' Italia“, *dnevnik, što izlazi u Bolonji, donosi u svom 322. broju od 11. studenoga o. g. ovaj doista čudan slučaj: U Krespini, mjestu blizu Pise, jedan seljak, kad je prolazio uskim nekim putem, skine kapu, da pokaže ljubav svoju i počitanje prema slici Majke Božje, što je bila smještena ondje u nekoj izdubini. To je opazio neki Giacomelli, čvrsti i jaki mesar u istom mjestu Cre-*

spina. On se naruga seljaku i povuče psa, koji je za njim trčao, digne ga prema slici, da tobože pas poljubi svetu sliku: **kad najednom Giacomelli ostane ukočen, kao da je pred slikom Majke Božje obamro.** *Ništa nije pomogla pomoć ljudi, koji su odmah k njemu priskočili. Giacomelli je ostao tvrd, ukočen hladan. Moradoše ga na kolima odvesti u njegov stan. S pomoću liječnikâ, koji su smjesta bili pozvani k bolesniku, ukočenost je malko popustila,* **ali na to je nesrećnik počeo lajati kao i njegov pas, a laje i sada.** *Sila svijeta se sjatila pred kućom Giacomellijevom, ali nitko ne smije da dogje k bolesniku. Ulaz je svakomu najstrože zabranjen. — Tako* **„L'Avvenire d'Italia“** *od 21. studenoga, a slučaj se zbio u Crespini, blizu Pise, 20. studenoga o. g.*

Je li to puki slučaj?

KRATKI RAZGOVOR.

Kapucin. — Bio sam bogat i učinio sam se siromahom.

Socijalista. — Ja sam siromah, a hoću postati bogatim.

Kapucin. — Ja sam se odrekao svega svoga za ljubav Božju.

Socijalista. — A ja pak hoću, da orobim druge za ljubav svoju.

Kapucin. — Ja radim bez plaće iz same ljubavi k bližnjemu.

Socijalista. — Ja štrajkujem, da postignem malo rada, a dosta plaće.

Kapucin. — Ja molim i hvalim Boga danju i noću.

Socijalista. — Ja ne vjerujem i neprestano psujem.

Kapucin. — Ja prezirem zemaljska dobra, da postignem raj.

Socijalista. — A ja se odričem raja, da mogu uživati dobra zemaljska.

Kapucin. — Socijalisti i redovnici dakle skladuju kao vrag i kštena voda.

Socijalista. — I upravo s toga mi vas proganjamo.

Kô šišmiši — boje se svijetla.

Čuveni O. Gemelli, franjevac, pozvao je besramnoga napadača na Lurdska čudesa — urednika rimskoga lista „Asino“ *na javnu prepirku (kontradiktorij.)*

Spočetka je izgledalo, da će se ovaj neprijatelj Lurda odazvati muževnome pozivu učenoga franjevca.

No kada su svjedoci ili kumovi oca Gemellia došli k onima, koje je imao imenovati strašivica — urednik, ovi im rekoše, **da o tome ne znaju ništa.** *Bislati — tako se zvao jedan tobožnji svjedok protivnika Lurda — reče, da to nije njegova struka, ali da mu je začudno, kako ga je Podreka (tako se zove urednik lista* **Asino***) mogao imenovati svjedokom, a da mu o tome nije kazao ni riječi. To su isto izjavila druga dva tobožnja svjedoka. Kad ih je pak odaslanik O. Gemellia Pericoli zapitao da se njegovom izjavom mogu poslužiti za javnost, ovaj im je odgovorio, da mogu slobodno.*

Ovo podlo postupanje Podrekino oštro žigoše ne samo kat. novine, nego dapače i bezvjerske. Odvažni je o. Gemelli ostao pobjednikom jer je neprijatelj, kojim se imao ogledati — pobjegao glavom bez obzira.

Zar nè, dragi čitatelji, da smo istinu rekli, kad smo u naslovu ovoga članćića rekli, da se bezvjerci boje istine, kao što se šišmiši boje svijetla, pa zato i cvijetaju samo u podmračju.

Živio junački štovatelj Djevice Lurdske — Otac Gemelli!

NOVO ORUŽJE.

Riječju i svjetlošću.

Ljubite narod, idite k narodu, izbavljajte narod od lažaca, koji ga varaju i od opakih, koji ga tlače!

Leon XIII.

Pod ovim smo naslovom već jedanput donijeli u „N. G. L.“ opis o našemu boravku u pitomom i ubavom mjestancu istarskom — Klani.

Prožeti željom, da upoznamo, našu širu domovinu sa divnim lurdskim dogagjajima — uputismo se u oči sv. Cicilije pozvani od zaslužnoga predsjednika i utemeljitelja O. Jakova Gvardijana O. O. Kapucina toga prvoga svoje vrsti društva u Hrvatskoj — u Varaždin.

Uspjeh je, kao što je bilo očekivati, bio krasan. Drugčije i ne može da bude! Trebalo je biti prisutan i vidjeti, s kakovom pozornošću, udivljenjem i začugjenjem narod promatra sjajne i u naravnoj veličini svjetlom odražene zanimljive slike lurdskih Ukazanja, veličanstvenih hodočašća i nepobitnih ozdravljenja.

Uspjeh je bio isto tako sjajan, ako ne još sjajniji, u zavodu časnih sestara Ursulinka. Iz veselih lica njihovih gojenica očito si mogao čitati radost i zadovoljstvo, kojim su promatrale divne slike. Oduševljenje je bilo toliko, da se nijesu nikako mogle utješiti, dok im nijesmo o bećali, da ćemo se opet kojom zgodom navrnuti u Varaždin sa *svijetlim aparatom za projekcije* ([1]) da ih ponovno oduševimo za sv. Vjeru, Crkvu i milu Gospu Lurdsku.

Ljubav u onim nevinim i mlagjahnim srcima porasla tako prema Gospi Lurdskoj, da ih je velika većina odlučila

primati njezino ilustrirano glasilo „*Našu Gospu Lurdsku*".
Tim smo — mislimo — donekle utrli put ovome modernome apoštolatu, tako vruće preporučenom od sv. Oca Pape. Dao samo dragi Bog, da se to maleno goručično zrno — prvi neznatni pokusi u tome pravcu — brzo razvije i razgrani u veliko stablo, koje će u Hrvatskoj ragjati obilnim plodom na korist Vjere i Crkve.

(¹) Tako se zove *aparat* (mašina, stroj), kojim se odrazivanjem svijetla zorno prikazuju na bijelome platnu u naravnoj veličini i raznovrsnim bojama slike iz zbiljskoga života, kao n. pr. Prikazanja Lurdska, ili misli i istine izražene u slikama, kao n. pr. pjesma „*Hoćemo Boga*", gdje svaku kiticu tumači po jedna ili dvije slike.

ŽELIO BIH...

Želio bih, *da kako su nekada redovnici pred svojim samostanima dijelili kruh, da tako dandanas, dijele pred crkvama* **kat. novinu.** (¹)

Želio bih, *da svaki pravi katolik i vjernik, stavi na stranu makar samo 1 kr., i da je pošalje listiću ili glasniku koga najradije čita i koji mu najurednije dolazi.*

Želio bih, *da svaka kršćanska obitelj smatra svojom svetom dužnošću primati i redovito plaćati bar jednu novinu ili glasnik.*

Želio bih, *da već jednom i Hrvati — katolici, kao osvješteni francuski katolici zahtjevaju od svakoga dućandžije, gdje kupuju* **tjelesnu** *hranu, da drži na prodaju i dobre novine. Neka bi primao toliko istisaka pojedinoga lista koliko se nada prodati.*

Želio bih, *da svi pravi katolici, koji nijesu samo kršteni već koji živu, kako se dolikuje pravim kršćanim svakiput kad čuju, da je objelodanjena kakova knjiga naruče nekoliko istisaka, te ih raspačaju u svojim mjestima. U slučaju, da ih je dragi Bog obdario vremenitim dobrima, tada neka ih med osobe, koje* **rado** *čitaju, a nemaju sredstava da ih naruče,* **besplatno** *porazdijele.*

Želio bih *i to vruće, da svi štovatelji Marijini, osobito čitatelji* **Naše Gospe Lurdske** *duboko u srce utisnu ovu toliko puta zaboravljenu istinu: «Naš najveći neprijatelj jest* **bezbožno novinstvo,** *naš najveći prijatelj jest* **dobra novina.**

Kad bi se pred svakom crkvom u prostranoj Hrvatskoj ne mislim toliko raspačalo nego bar po 30-40 istisaka koje dobre novine, oh! kako bi brzo zavladao u Hrvatskoj drugi duh! Mnogi će pomisliti, da na Rijeci to lako ide... Ali ljuto se vara! Na Rijeci je bilo **s početka** *više poteškoća, nego li se igdje, nadvladalo. Sada mnogi tako čeznu i tako im je omilio* **Il Quarnero** *da bez njega ne mogu doći kući.*

Pred neko vrijeme pokušao je starješina u jednome samostanu istu sreću i gle već svakoga tjedna istoga dnevnika raspača po 60—70 istisaka.

Kad bi se srećom za njim poveli i drugi! Katolička bi štampa u Hrvatskoj drugčije stajala!...

(¹) Pred našom se crkvom na Rijeci svaki tjedan raspača od 500 do 600 **„Il Quarnera".**

Utješimo ga, slušajmo ga, molimo se za nj!

„Ništa me toliko ne napuni utjehom i zadovoljstvom — rekao je sv. Otac dne 24 rujna prošle godine Irskim hodočasnicima — nego li uvjerenje, da su svi moji duhovni sinovi pripravni, da ustraju u svojoj vjeri, pa makar morali i progonstvo radi toga trpjeti".

A mi ga, kao odani i vjerni sinci **tješimo** ispovijedajući otvoreno i bez bojazni svoju vjeru!

Dne 12. listopada rekao je Namjesnik Isusov hodočasnicama iz Toškane ove riječi:

„Moj program, moja zvijezda, moja zastava bila je uvijek ista: *sve obnoviti u Kristu*. Što znači: svim silami nastojati, da svi vjernici živu, kako im nalaže sv. Vjera, i da život svoj sprovode prema sv. Evangjelju".

A mi ga *slušajmo!*

Napokon je hodočasnicima iz Moravske upravio ove riječi:

„Ništa nije milije mojemu srcu, nego kad dočujem, da vjernici mole Gospoda, da mi olakša teško breme križa, što me tišti. Neka se katolici čitava svijeta sjedine i neka zajednički čitava svijeta sjedine i neka zajednički uprave našemu općenitome Ocu i Gospodaru tople i žarke molitve, e da udijeli potrebite milosti, da svi uzmognu veselo hoditi putem spasa i vječnoga blaženstva".

A mi *se molimo* po nakani vidljivoga zamjenika Kristova na zemlji sv. Oca Pape.

Brojevi, što govore.

Na glasu liječnik, dr. Duret, objelodanio je, ovih dana statistiku ozdravljenja, što su se dogodila u Lurdu za blagoslova sa Presvetim. A budući da nevjernici galame, da su sva ozdravljenja polučena autosugestijom i to samo kod živčanih bolesti, čini nam se shodnim, da navedemo nekoliko brojaka, što dosta jasno govore. Da ne gubimo vremena sa protivnicima, nećemo nabrajati ozdravljenja od isterizma, padavice, neurastenije, srčanice i drugih bolesti živčanih, a od ostalih razdjela ćemo se ograničiti na slijedeći pregled: 747 ozdravljenih od

tuberkuloze, — 583 od bolesti probavila, 320 od bolesti kostiju i zglobova — 168 od reume mišica i zglobova — 111 od oteklina — 96 od bolesti obtočnog organa — 45 od rana — 25 od raka. I ovijem, opetujemo, dali smo popis koji smo izabrali izmedju težih bolesti, i na koje, zbog njihove naravi, ništa nije mogla sugestija. Ali broj ozdravljenja postignutih u Lurdu za blagoslova sa presv. Sakramentom je barem još jednom toliki.

Gdje su pak ozdravljenja, koja se zbivaju u piscinama? Od god. 1888, kada je naime počela procesija sa presvetim Sakramentom, najveći se dio ozdravljenja zbiva preko te procesije, no uza sve to broj ozdravljenja, što se zbivaju u piscinama prekoračuje svake godine više stotina.

Sadržaj II. Godine (1909)

— glasnika —

„Naša Gospa Lurdska".

PJESME.

Blagdan Uznesenja Majke Božje . . . . strana 198.
Hoćemo Boga! *(uglazbeno)* . . . . » 184.
Molitva Hrvata . . . . » 274.
Pobožno čuvstvo me vuče . . . . » 162.
Pred Hridinom Masabjelskom . . . . » 123.
U Lurd! . . . . » 161.

ČLANCI.

A ona još uvijek traje!... . . . . strana 145.
A što sad? . . . . » 260.
Bili vjerovali u Lurdska čudesa?... . . . . . » 311.
Bit ćete progonjeni radi imena mojega! . . . . » 266.
Blagdan Sviju Svetih . . . . » 275.
Car Lurda . . . . » 4.
Čudotvorna medaljica . . . . » 174.
Dobri Pastir . . . . » 241.
Došašće . . . . » 298.
Drugi puta u Lurdu — Novome Sionu . . . . . » 219.
Duševno ozdravljenje . . . . » 65.
Hrvatska Presvetoj Hostiji . . . . » 194.
Ivan Jergensen *(obraćenik zagovorom Sv. Franje)* » 253.
Iz Lurda preko Mesine na Rijeku . . . . . . » 107.
Ja sam Bezgrješno Začeće . . . . » 298.
Jed n obraćenik . . . . » 95.
Krunica ili čislo . . . . » 258.
Marija Borel . . . . » 9.
Marija i Svibanj . . . . » 113.
Mjesec Presv. Srca Isusova . . . . » 137.
Moje ozdravljenje . . . . » 117.
Najnoviji mučenici . . . . » 263.
Naš «Vjerujem» . . . . » 57.
Na povratku iz Lurda . . . . » 206.

Nitko se njoj zalud ne utječe . . . . strana 186.
Novo oružje . . . . strana 201, 315.
Obraćenje jednoga liječnika . . . . strana 47.
Od Savla — Pavao . . . . » 287.
Osvjetlajmo hrvatsko ime! . . . . » 196.
Ozdravljenje od 11. veljače 1909. . . . . . . » 237.
Pakao — Raj ?! . . . . » 279.
Povijest Lurdskih Prikazanja, *(Svršetak)* strana 15, 41, 68, 102, 128, 158, 180, 243, 268, 281, 307.
Pravi kršćanin . . . . strana 17.
Pravo «Uskrsnuće» . . . . » 176.
Prvi susretaj . . . . » 232.
Prva postaja Istoka za Lurd . . . . » 235.
Razgovor s Ivanom Abadi . . . . » 26.
S Bogom nema šale . . . . » 246.
Smiješak prečiste Djevice Lurdske . . . . . . » 300.
Svetac čitavoga svijeta . . . . » 139.
Sv. Josip . . . . » 60.
Sv. Josip, zaštitnik sretne smrti . . . . . . » 132.
Svetkovina Sv. Petra i Pavla . . . . » 141.
Sv. Franjo i narav . . . . » 249.
Sv. Korizma . . . . » 63.
Trideset godišnjica . . . . » 91.
Uskrsnuo je! . . . . » 89.
Vanredno ozdravljenje u Barceloni . . . . . . » 278.
Visovac . . . . » 124.
«Vjerujem» kršćanskoga čitatelja . . . . . . » 276.

RAZNO.

Bernardica . . . . strana 303.
Biskupski jubilej Pija X. . . . . » 273.
Čudesna ozdravljenja u Lurdu Lionskoga hodočašća « 188.
Čudo Sv. Januara . . . . » 272.
Divna slika . . . . » 179.
Dobar odgovor . . . . » 130.
Drugo Hrvatsko hodočašće *(Naš dar)* . . . . . » 7.
Duhovno hodočašće u Lurd . . . . » 3.
Dva prstena . . . . » 64.
Engleski kralj i prognane redovnice . . . . . » 160.
Framazunska loža pretvorena u crkvu Presv. Srca Isusova . . . . » 44.
Ispitaj se... . . . . » 289.
Iza Marije . . . . » 40.
11. Veljače u Lurdu . . . . » 32.
Kratki razgovor . . . . » 314.
Književnost . . . . strana 126, 192.
Majka i kći . . . . » 286.
Mladi bezvjerac kod Pija X. . . . . » 203.
Molitva Isusu u Presv. Olt. Sakramentu . . . . » 90.
Molitva Sv. Pavla za uništenje zle štampe . . . » 143.
Najuspješnije sredstvo . . . . » 114.
Napokon evo je! . . . . » 97.
Obraćenje . . . . » 60.

Obraćenje pjevačice . . . . » 306.
Oh, Bezgrješna . . . . » 297.
O lijeru i ruži . . . . » 134.
Ono je besmrtno!.. . . . . strana 45.
Otvoreno pismo . . . . » 81.
Pješice iz Turina do Lurda . . . . » 211.
Po drugiput . . . . » 122.
Preko svakoga očekivanja . . . . » 99.
Program drugoga hrvatskoga hodočašća u Lurd . . » 72, 171.
Presjednik-Apoštol . . . . » 247.
Proces, da se Bernardica proglasi blaženom . . . » 291.
Što će sada reći ?! . . . . » 191.
Tajna . . . . » 290.
Tebi . . . . » 1.
U Lurdu ! . . . . » 71.
U Lnrdu . . . . » 155.
U Lurd k Masabjelskoj Djevici ! . . . . » 169.
Ugledali se i drugi ! . . . . » 162.
Uvijek nova moć Crkve . . . . » 210.
Velika moć Krsta . . . . » 190.
„Vi me zovete učiteljem!“ . . . . » 163.
Veledušna molitva . . . . » 32.
Veličajno slavlje u Rimu . . . . » 116.
Za drugo hrvatsko hodočašće . . . . » 140.
Znanost i Lurd . . . . » 110.
Znaci vremena . . . . » 287.
Žalosni svršetak . . . . « 63.
Želio bih . . . . » 316.

DOPISI.

Bakar . . . . strana 83.
Belec . . . . » 86.
Bersečine kod Dubrovnika . . . . » 293.
Bové (Francuska) . . . . » 76.
Čabar . . . . » 87.
Čibača . . . . » 212.
Dobrinj (O. Krk) . . . . » 24.
Feričanci . . . . » 212.
Johnstovn (Amerika) . . . . » 53.
Kastav . . . . » 293.
Kučiće kod Omiša . . . . 86.
Makar kod Makarske . . . . » 163.
Makarska . . . . strana 54, 164, 292.
Novigrad podravski . . . . strana 85.
Praputnik . . . . » 214.
Rijeka . . . . » 23, 165.
Sofija (Bugarska) . . . . 218.
Skradin . . . . 84.
Štrigovo . . . . » 164.
Trsteno . . . . » 54.
Velaluka . . . . » 213.
Vrbovac . . . . 52.
Zagreb . . . . » 21.

Sa otoka Krka ovako izražuje svoje utiske gorljivi apoštol Gospe Lurdske O. Toma Tomašić: «Danas mi je bila uručena spomen-knjiga: «Sa J. do Gave». Što ćete da Vam rečem o tome biseru, o toj miloj uspomeni, o tome krasnome daru, koji si može svaki hodočasnik nabaviti za tako neznatnu cijenu?!... Ništa ne velim, nego divna — divna. Sto put divna! Evala Vama, evala našem Tomasoviću... Slike jasne, ugodne, mile!...

Iz Varaždina piše O. Matija, kapucin. «Čovjek ne zna čemu bi se u knjizi više divio: dali sadržaju ili vanjštini. Jednim je i drugim nenatkriljiva!... Pošaljite mi 70 komada...»

Iz Makarske piše revnitelj slave drage Gospe, N. Alačević: «Vrlo mi se svidjela krasna knjiga «Sa J. do Gave». — Divno je pisana i u krasnom formatu. Narodu se osobito u njoj svigjaju krasne slike, velika slova i divna slika na omotu... Ne mogu pojmiti, kako tako bogato urešenu knjigu možete davati za samu 1. kr.

Dalje ne ćemo.

Ponovno samo svima dovikujemo: *Uzmite je, pa je čitajte!*

Milodari za Crkvu.

J. Tešić, Vlč. g. N. Gjebić, M. Petrović, † M. Petrović, † J. Mrljić, † J. Mrljić, † P. Pavić, † K. Pavić, † M. Tesić, † M. Litrić, † M. Litrić, A. Milorad, S. Rank, L. Rank, Supruzi S. i K. Pekarić, Obitelj Puš, obitelj Merkaš, E. Dešić, D. Runić, M. Martigja, K. Krile, E. Kreneis, J. Lacković, A. Rudolf, J. Majer, M. Salajpal, Ig. i K. Vuković, M. i A. Sudar, M. Garić, J. Saje, T. Sondić, K. Baša, Z. Čikada, I. Baša, F. Volk, U. Ciać, A. Ciać, M. Dujmović, A. Dujmović, B. Kucjan, M. Kopšić, M. Kolbe, L. Marčić, J. Kranjc, J. Božek, I. Veipert, M. Pritisanac, M. Abičić, M. Zaharia, J. Katić, A. Sokolić, V. Čopa, M. Marsorić, T. Todnar, J. Delac, Š. Kužić, A. Čop, J. Čop, F. Marčan, M. Arbanas, N. Arbanas, G. Marina, M. Mance, Š. Radović. J. Sosnovetz, T. Mrduljaš, J. Bjelobrk, V. Starčić za pok. sestru, V. Kovačić, J. Fodor, A. Šagi.

Svi ovi darovaše po 2 kr., da budu ili oni sami dionici 260 sv. Misa, koje se služe u novosagragjenoj Kripti ili njihovi mili pokojnici.

K. i M. Mindjek . . . . 4 kr.
M. Rebus . . . . . . 4 „
R. Božičević sakupila za gradnju crkve u čast mile Gospe . . . . . 7 „
L. Šnidler . . . . . . 4 „
M. Mihličić . . . . . . 6 „
F. Marčan . . . . . . 3 „
R. Jurinčić . . . . . . 4 „
A. i J. Čop dao svaki po 50 kr. za spas neumrle svoje duše i za obraćenje njima milih osoba . . . . 100 „
M. Ce[illegible]ak . . . . . . 10 „
V. Vidic uz uzdah: «Naša Gospo Lurdska, moli za nas!» . . . . . 3 „
Vlč. g. Simon Žužek, župnik . . . . . 12 „
Milosrdne sestre (Banjaluka) kao zahvalu miloj Gospi za postignutu milost . . . . 3 „
Čestiti župljani iz Lubenice za nekoliko opeka nove crkve na Rijeci . . . . . 26 „
Preč. gosp. L. Ivanišević . . . . . . 3 „
I. Szolnok . . . . . . 5 „
J. Vimer, da se predobra Majka duša u čistilištu pokaže milostivom prema dušama njezih sestara i braće 5 „
B. Grizinčić . . . . . 4 „
Ivan Remenar . . . . . 4 „
M. Lesić, učiteljica . . . 3 „
Župni ured u Besnici 4 „
Vlč. gosp. N. Mašić, župnik šalje svotu na korist gradnje nove crkve, u čast mile Gospe Lurdske. Sabrao je u kuči uzor-katolika i učitelja na njegov imendan . . . . 20 „
Pavošević, učitelj . . . 4 „
Fr. ud. Maingotić . . . 5 „
A. Ban . . . . 3 „
Otpravništvo vješto uregjivanoga tjednika *„Hrvatski Glas“* u Osijeku, šalje u čast «lijepe» Gospe nevine Bernardice . . . . . 3 „
K. Varga, hrv. hodočasnica . . . . . . 4 „
S. Radej . . . . . . 3 „
S. Vidulić sa uzdahom: „Slatko srce Marijino, budi mi spas!“ . . . 5 „
Vlč. g. F. Zbašnik, župnik . . . . 4 „
M. Kučić iz Bršeca . . . 5 „
Šandor Zlatarić . . . . 4 „
Janko Barković u čast bez grijeha Začetoj za postignutu milost 20 „
Andrija Prpić sakupio 4.60
Antun Rendić i Ivan Pirc šalju iz Amerike 6 „
Katica Stipetić sakupila 3.60

☛ Što je uredništvo „NAŠE GOSPE LURDSKE“ propustilo, da udovolji svojim čitateljima?

Kakove sve žrtve ono danomice ne doprinosi, da usavrši i podigne listić do visine, koja ga kao glasonošu Djevice Lurdske ide?

Velika većina čitatelja ne može dosta nasmači riječi, kako bi dovoljno pohvalila djelovanje i rad uredništva, no uza sve to preostaje još lijepi broj čitatelja, koji još do ovoga časa ne podmiriše godišnije pretplate.

To nije lijepo, to nije plemenito, to nije . . . pošteno.

Neka dakle svaki pogleda, da li je pretplatu poslao, pa ako još nije, tada neka to bez oklijevanja učini. ☚